

En times tid i lo-fi kirke med Lael Neale

Disciplene var på plads til en aften, de sent glemmer

Fotograf: Nicolaj Roos

Jeg ankom noget tid i forvejen, og der var få mennesker til stede. Et merch-bord var sat op på højre side af scenen. Her blev Neales seneste vinyl-album solgt, samt små malerier, også lavet af hende. En times tid senere, efter koncerten var slut, stod Neale og Blakeslee selv ved merch-bordet og ekspederede. Der opstod rimelig hurtigt en relativt lang kø. Et hurtigt overblik kunne konstatere, at omtrent 90% af køen var mænd.

Som nogen måske kunne have forudsagt, bestod publikum overvejende af unge velfriserede indie-mennesker. Opvarmningen bestod af det danske band SSSIV, som efterlod et forholdsvis anonymt indtryk.

Som man kunne forvente, var der til lejligheden opstillet en Omnichord, som Neale i første halvdel af koncerten gjorde solidt brug af. Ofte som rytmeinstrument a lå akustisk guitar.

Da de ulasteligt klædt til lejligheden, endelig trådte ind på scenen, var man ikke i tvivl: her kommer til at foregå noget specielt. Iført dybrød hollowbody-guitar, og en 70'er model Fender Twin Reverb guitarforstærker, havde Neale og Blakeslee, for dem der skulle være i tvivl, nærmest på forhånd erklæret sig selv som indie-rockstjerner.

Første strofe af "Sleep Through The Long Night" blev slået an, og så var showet igang. Nummeret bestod udelukkende af Neale på sang og Omnichord. På en pudselerlig måde, var stemningen på samme tid højtidelig og afslappet. I pauserne mellem numrene var der, udover en slags drone-pausemusik, hvad jeg vil kalde ærbødig tavshed. Ingen tvivl om at de havde publikums fulde opmærksomhed. Man ville have kunnet høre en knappenål falde til jorden.

Blakeslee var akkompagneret af, hvad jeg talte til at være 11 effektpedaler på scenen. Sandsynligvis en nødvendighed, for at kunne genskabe produktionen fra albummet. Venstrehåndet som Paul McCartney, gjorde han med guitaren en autentisk figur. På ægte spillemandsmanér, formåede han med venstre fod samtidig at spille tamburin.

Gennem hele koncerten var der Elvis/Lennon style slapback-ekko på Neales sang, hvilket mellem numrene indimellem kunne gøre hende en smule svær at forstå. Desværre skæmmede det også koncerten lidt, at de brugte uforholdsvis lang tid mellem numrene til at stemme guitarene.

Enkelte gange afbrød Neale tavsheden mellem numrene med sine observationer. Hun pegede f.eks. på sin medbragte karton med vand, og spurgte ind til:

"Har nogen af jer bemærket at de er begyndt at fastgøre hættten, så man ikke kan tage den af flasken?" ... hvortil et kor af publikummer råber "IRRITTEEEERENDE!!!!".

"Hvad er formålet?" – hvortil en serviceminded publikummer svarede "Så den ikke ender i havet". Hvortil Neale svarede, at nu vil hun aldrig brokke sig over det igen. "Ja, jeg tænkte ellers: de fastgører hættten, fordi vi ellers ikke har styr på hvor den er".

Godt nok stod jeg lige under en af højtalerne, men indimellem virkede den høje mellemtone skærende. Men bortset fra det, klarede de rigtig godt at genskabe lyden fra albummet. Dog savnede jeg måske lidt af den magi og de små lyd-raffinementer fra pladen. Men indrømmet, det er nok en udfordring at genskabe den samme kradsende lyd, man får fra en 4-spors kassettebåndoptager.

Live-udgaven af "Wild Waters" sad lige i skabet. Hvad nogle af numrene måske manglede i lo-fi intimitet, kompenserede de til fulde for i den rå energi man ofte kun oplever til en vellykket koncert.

Mod slutningen af settet blev der plads til et cover af Paris Sisters' "What Am I To Do", som i denne version lå godt i forlængelse af deres eksisterende univers. På trods af at en blandt publikum efterspurgte den, fik vi desværre ikke hørt "Electricity" denne aften. Til gengæld blev vi forkælet med de fleste andre numre fra det aktuelle fjerde album.

Lael Neale klarede sig fremragende på scenen, både vokalmæssigt og udtryksmæssigt. Det var med stor overbevisning, hun og Guy Blakeslee afviklede samtlige numre, og der var tydelig begejstring at spore hos publikum. Det siges at sidste gang Lael Neale spillede i Danmark, var publikummet forholdsvis lille. Og selvom der blandt publikum lidt var en stemning af vi-er-en-loge-der-har-en-lille-hemmelighed-i-Lael-Neale-og-vi-holder-den-for-os-selv ... så var der altså fuldt hus denne aften.

Annonce

Seneste nyheder

En times tid i lo-fi kirke med Lael Neale

Album anmeldelse: Wet Leg overgår fra teenager til ung voksen på deres nye plade og opnår større styrke og fokus end hidtil set.

RF25: Re:Act Scenen, hvor vi blev mindet om hvad Roskilde Festival i virkeligheden også handler om – En fotoreportage

RF25: Med dabke og mellemøstlige rytmer førte Saint Levant publikum ud på en rejse gennem palæstinensisk kultur og identitet – En fotoreportage

RF25: Det bliver nok nødt til at være den mest hjertevarme, rare og bløde koncert, jeg har været til på Roskilde i meget lang tid. Utrolig velspillende og med et konstant øje for hinanden, viser Mona Moroni, at de er nogle vaskeægte cuties.

RF25: John Cxnnor x Witch Club Satan er et umage par. Nogle hekse og ravegutter formår at skabe grænseoverskridende og kompromisløs kunst fra første øjekast.

Annonce

Ugens uimodståelige

Nye Udgivelser

BANDS OF TOMORROW

+ Save on Spotify

Preview

⏮ ⏭ ⋮ ▶

1	Mountains	04:42
	Valvet	
2	No More Goodbyes	03:40
	In Inkra	
3	One More Time	03:54
	Gunnva	

Nicolaj Roos
mail@sdestuff.dk